

Tupla- ja triplaonnea

Kaksi kertomusta sisarusadoptiosta

Kerralla kolme

Kotiin tarvittiin yksi kerros lisää, kun **Mico**, **Meea** ja **Patrick** tulivat äidin ja isän luo.

"Vihreässä talossa käy vilске. Tuskin ehdin nousta ulko-ovelle johtavalle taksanteelle, kun ovi jo lennähtää auki ja pikkumies kajauttaa kirkkaalla äänellä: "Mikä sinun nimi on?" Touhukas kädenpuristus, ja saan kuulla tulleet Patrickin, 5, vastaanottamaksi. Samassa esittäytymään kiiruhtavat myös sisarusparven vanhemmat jäsenet Meea, 6, ja Mico, 8.

Ollaan Luvialla, Satakunnassa. Vielä kaksi vuotta sitten vihreää taloa asuttivat perheen vanhemmat, **Kirsi** ja **Jarkko**, kahdestaan. Adoptiolupa kahdelle sisarukselle oli taskussa ja kohdemaaksi valittu Intia. Äitienpäivän alla tullut soitto muutti kuitenkin suunnitelmat: Intiasta ei mitään uutta, mutta sen sijaan Etelä-Afrikassa odottaisi kolme sisarusta. "Yhden yön istuin sohvalla, katselin seiiniä ja pohdiskelin mihin suuntaan laajentaa taloa – sen enempiä ei asiaa tarvinnut miettiä", Jarkko muistelee.

Kun adoptiolautakunnalta oli saatu pikavauhtia muutoslupa kolmen lapsen adoptointiin, edessä oli matka Etelä-Afrikkaan. Johannesburgissa perheenjäsenet kohtasivat toisensa. Heinilöille oli kerrottu, että lasten ensireaktion perusteella päätettäisiin, voisivatko tuoret vanhemmat ottaa lapset mukaansa saman tien, vai annettaisiinko näille vielä sopeutumisaikaa yön yli. Kun lapset sitten Kirsin ja Jarkon nähtyään huusivat "mommy, daddy" ja juoksivat vuoron perään

halaamaan heitä molempia, asia oli sillä selvä. "Syötiin vielä mukana tuodut eväät, pakattiin lapset ja nyssykät Hiaceen, ja menoksi", Jarkko kertoo.

Papukaijapuhetta ja rajoja

Yhteistä kieltä ei muutamaa englannin sanaa lukuun ottamatta aluksi ollut, mutta vanhempien mukanaan tuomat kuvasanakirjat olivat kovassa käytössä. "Puhuttiin kuin papukaijat: lapset toistivat perässä kaiken. Ensimmäisen viikon jälkeen he jo laskivat suomeksi yhdestä kymmeneen.", Kirsi muistelee.

"Kuin jääkiekkjoukkueen saisit yhtäkkiä valmennettavaksi", Jarkko kertoo hymyillen tuntemuksiaan lasten tulosta. Lastenkin elämä muuttui kerralla niin paljon, että Kirsi ja Jarkko ovat kokeneet selkeiden rajojen auttaneen parhaiten arjen pyörittämisessä. "Ja apua täytyy uskaltaa pyytää; se ei tarkoita, että on epäonnistuttu", muistuttaa Kirsi. "Meillä jo pelkkä keskustelu perheneuvolassa auttoi – se, että sai vahvistuksen omille ajatuksilleen."

"Isä ja äiti halus meitä niin paljon"

Kirsi on tällä hetkellä hoitovapaalla kotona lasten kanssa. Haastavalta kuulostava "Kolme energistä lasta ja yksi aikuinen käsipari" -yhtälö ei kuitenkaan ole estänyt liikkuamista. Heinilöiden iloinen karavaani onkin tuttu näky lähiseudulla. Lapset vilkuttavat ja hymyilevät vastaan tulijoille mielellään – niin kuin Etelä-Afrikassa kaikilla on tapana. Lapset ovat kuitenkin jo huomanneet, että Suomessa ei aina vastata vilkutuksiin. Ihmiset ovat erilaisia.

"On oltava valmis puhumaan paljon, selittämään asioita ja myöntämään myös se, että kaikkea ei tiedä", Kirsi toteaa. Mico kuitenkin tietää, ja mielellään myös kertoo

ihmisille taustastaan: "Me tultiin Suomeen lentokoneella, kun äiti ja isä halus meitä niin paljon".

Meea ottaa kädestäni kiinni, ja johdattaa prinsessavaltakuntaansa, jossa on kruunu ja kaikki. Mico puolestaan antaa taidonäytteen afrikkalaisten rumpujen soitosta ja lähtiäisiksi saan vielä Patrickilta innokkaan halauksen. Mikäs tässä, tällaisia haastatteluja tehdessä.

Touhukkaat sisarusukset
Patrick, 5, Meea, 6
ja Mico, 8.

Sebastian, 8 ja Camilo, 6 ovat paitsi veljeksiä, myös toistensa parhaita kavereita.

Sebastian, 4 ja Camilo, 2 hakumatkalla Kolumbian Calissa kesäkuussa 2009.

“Uniongelmia ei ole poikien tulon jälkeen ollut. Iltayhdeksältä kaatuu väsyneenä sänkyyn.”

Elämän mittainen seikkailu

Porilaisten **Marja Tombergin** ja **Kimmo Ruohosen** elämä sai täyttymyksen Kolumbiasta.

“Me lähdetään heti. Ilmoita sinne lastenkotiin, että me tullaan nyt.”, Marja kertaa naureskellen omaa neljän vuoden takaista päättäväisyyttään. Hetkeä aiemmin palvelunantajalta oli tullut tieto Kolumbian Calissa omaa kotia odottavista veljeksistä, neljä- ja kaksivuotiaista **Sebastianista** ja **Camilosta**.

Hyllymetreittäin kirjoja ja yksi talo

Oli kulunut neljä vuotta siitä, kun Tomberg-Ruohosen pariskunta otti ensimmäisen kerran yhteyttä sosiaalityöntekijään aloittaakseen adoptioprosessin. “Sinä aikana ehdittiin lukea hyllymetreittäin adop-

tiokirjallisuutta ja rakentaa yksi talo”, Marja muistelee. Jos olivat Marja ja Kimmo odottaneet poikiaan kauan, olivat pojatkin kovanneet vanhempia. “Papa Grande”, ihasteli Sebastian isäänsä, kun heidän tiensä vihdoin kohtasivat.

Marjalle ja Kimmolle on ollut alusta alkaen selvää, että he haluavat useamman lapsen. Molemmat ovat itse monilapsisesta perheestä ja päätyivät siksi sisarusadoptioon.

Yhteistä arkea lasten kanssa on nyt eletty jo miltei yhtä kauan kuin aikanaan oli odotusvuosia. Sebastian käy koulua ja Camilo on eskarissa. “Tuntuu hyvältä huomata, miten paljon on menty eteenpäin. Pojat ovat kiintyneet ja nyt olemme perhe. Se kantaa ja antaa tyydytyksen.”, Marja miettii. “Perheeksi kasvetaan ja on hyväksyttävä myös se, että tunteet tulevat pikkuhiljaa”, hän jatkaa.

Serkkupojalla iso merkitys.

Muutos oli luonnollisesti kaikille valtaisa. Rauhaansa eloon tottuneelta perheen Pimu-koiraltakin jäi kesällä 2009 juoksuaika väliin, kun taloon yhtäkkiä tupsahti kaksi vilkasta poikalasta.

Tuosta kesästä lähtien perheessä on hiottu yhteisiä pelikuvioita ja jokainen on har-

joitellut omaa rooliaan. Lapset ovat lapsia. Aikuiset luovat selkeät säännöt, ja puhaltavat yhteen hiileen. “Uniongelmia ei ole poikien tulon jälkeen ollut. Iltayhdeksältä kaatuu väsyneenä sänkyyn.”, Marja naurahtaa.

Pojat ovat paitsi veljeksiä, myös toistensa parhaita leikkikavereita. Kinastelukin heiltä kuulemma luonnistuu. Yksi peruste useamman lapsen toivomiseen kerralla olikin se, että näistä olisi seuraa ja tukea toisilleen. Leikkiseuraa pojat ovat saaneet myös naapurissa asuvasta Kalle-serkusta, jonka merkitys pojille on Marja-äidin mukaan ollut korvaamaton: ”Jo heti Sebastianin ja Camilon Suomeen tulon jälkeisenä päivänä Kalle oli ylpeänä esittelemässä serkkupojilleen Yyterin rantoja ”meidän hiekkarantana”. Kielimuurikin oli alusta alkaen tuntematon käsite serkusten keskinäisessä kanssakäymisessä.

Sisarusadoptiota Marja on valmis suosittelemaan kaikille adoptiota harkitseville: ”Jos on valmis tekemään tuplatyön, luvassa on myös moninkertainen ilo. Meidän elämä on nyt täyttä.”